

er gaaet ned i en Arbejdsløshedskasse, hjælper jo ikke dem, der har gaaet den lange Tid. Men det bryder man sig ikke om, man ræsonnerer ganske skematisk, rent statistisk, man tager aldeles ikke Hensyn til, om disse Folk trænger til Hjælp eller ikke. De gaar ledige paa Grund af Brist i Samfundshusholdningen, paa Grund af Forholdene i Udlandet maaske. Jeg gør opmærksom paa, at Forholdene i Ruhr har deres mægtige Betydning med Hensyn til, hvorvidt Jernindustrien kan blive forsynet med Raa- og Hjælpstoffer eller ikke. Det tager man ikke Hensyn til. Jern- og Metalindustrien vilde kunne beskæftige adskillige Folk, hvis den kunde blive forsynet med disse Stoffer.

Vedrørende disse odiøse Kort, der har været omtalt saa meget, har jeg erklæret gentagne Gange, at de gør hverken fra eller til med Hensyn til Kontrollen overfor de arbejdsløse, hverken fra eller til. Hvis vi ikke havde og fremdeles har i Arbejdsløshedskasserne en saa skrap Kontrol, som der er, og et saa aarvaagent Politi, som vi har i Kassernes Medlemmer, saa det galt ud. Men det har vi heldigvis, det er Medlemmernes Penge, der misbruges, naar en vil tilsnyde sig en Understøttelse for en Dag, og det skal de nok passe paa. Jeg har før gjort opmærksom paa, at det har vist sig ved en Undersøgelse, der har fundet Sted ved de københavnske Arbejdsanvisninger, at mellem 17 365 arbejdsløse var der 185 — efter nøje Undersøgelse altsaa 1 pCt. — der uretmæssig havde faaet Arbejdsløshedsunderstøttelse, fordi de havde nægtet at modtage Arbejde, der var anvist dem. Derfor siger jeg: Arbejdsløshedskasserne er den bedste Kontrol. Kortene giver Udgift, og de giver Arbejde. Det er, ligesom om man vilde sætte et Hold Folk til at flytte en Jordbunke fra det ene Sted til det andet og tilbage igen og blive ved. Ja vel, de Folk er beskæftiget, de har Arbejde, men det er ikke produktivt, det gavner intet Menneske, og det gør Kortene heller ikke. Det er en af Grundene, hvorfor vi synes, de er urimelige. Vi har til Trods for denne Opfattelse, som bunder i Kendskab til Forholdene, erklæret os villige til at forhandle om Kortene. Vi sagde: Vi kan forhandle derom, naar endelig de Herrer vil det. Men det vilde man ikke, naar ikke man kunde faa den Nedskæring og den Bødestemmelse, der findes i Folketingsforslaget. Derfor strandede Forhandlingerne. Det er Grunden og ingen anden. Man vil

have disse Kort for Kortenes Skyld, det er en fiks Idé, men ogsaa kun en fiks Idé.

Man er blevet ved at tage fra de arbejdsløse, bestandig fra de arbejdsløse, det vil sige, at man mere og mere lader dem bære de Lidelser, som et sygt Samfund paalægger dem. Det gør man ganske koldt, ganske kynisk uden at bryde sig om, hvad man slaar i Stykker for Familier, for Personer, for Forhold, uden Hensyn til hvad der sker. Man lægger det over paa de enkelte selv eller paa deres Kammerater eller paa Kommunerne, men Staten skal fritages, saa kan de komme paa Fattigvæsenet, hvis det skulde gaa saa vidt. Vi har lyst efter paa de Steder, hvor man afgør den Slags Spørgsmaal, hvor de arbejdsløse skal gaa hen. En Dag, da vi lyste stærkt efter, hvor de saa skulde hen, var der en ældre Rigsdagsmand, som sagde: Nej, jeg er for gammel en Rotte til at sige det. Han vidste godt, at de havde ingen andre Steder end Fattigvæsenet at ty til. Vedkommende var for gammel en Rotte til at sige sin ærlige Mening om dette Forhold. Man kan vist aldrig blive for gammel til at sige sin ærlige Mening om en Sag og navnlig ikke om en stor og vigtig Sag som denne. Arbejdsløsheds-kasserne lider af en Sygdom paa Grund af Forholdene, og saa kommer de mange gode Læger og siger: De arbejdsløse er for fede, de har det for godt, saa nedsætter vi Rationerne, og der hjælper Rigsdag og Rigsdagsudvalg og Minister og C-Nævn. Det skal hjælpe udmærket, som om det var Gaver alt sammen. Nej, de arbejdsløse betaler selv over Halvdelen af det, de faar, bortset fra den fortsatte Hjælp. Blicher man ved paa den Maade, opnaar man vel sagtens det, man vil, at gøre Arbejdsløsheds-kasserne Livet saa surt, at de maa sige: Nej, under de Forhold kan vi ikke leve; ved Siden af, at vi er Arbejdsløsheds-kassemedlemmer, er vi Arbejdere, der skal tjene vort Brød paa forskellige Steder, og naar vi, fordi vi faar denne Støtte af Staten til vore Arbejdsløsheds-kasser, i den Grad hemmes i vor daglige Virksomhed, maa vi give Afkald paa Statens Hjælp. Det kan blive Følgen, og det er sandsynligvis det, man ønsker, saa at det med en lille Omskrivning kan gaa, som Lægen undertiden siger, at Kuren lykkedes, thi Patienten døde. Jeg forstaar godt, at det er Formaalet for velmenende Sjæle, at det skal gaa den Vej. Jeg synes, det er Synd. Her er sket et socialt Opbygningsarbejde, der nu nedbrydes af kortsynede Mennesker.